

Het was 1962. Ik was net uit Curaçao na een term, waar Paul Müller en Jan van Rooij mij hadden over gehaald om over te stappen naar de MLD.

Ik zat in de VOB (Vliegtuig Onderzeeboot Bestrijder) opleiding op de Grondschool met diverse mede studenten. Een van hen was Dirk Verboom. Hij was in dienst gekomen als schrijver, toen vliegtuigmaker en weer later telegrafist geworden.

Dirk was dus al iets ouder. Hij had verkering met een Marva. Op een dag nam hij het kloeke besluit om te trouwen. Dat ging gebeuren in Bergen op Zoom.

Een vliegtuigtelegrafist, Rob Otjes en ik waren door hem uitgenodigd om het feest bij te wonen. Rob Otjes was een broer van een komiek genaamd Hans Otjes die samen, met ik dacht, André van Duijn later op de TV op trad. Rob had dezelfde humor, is vroeg de dienst uit gegaan en in dezelfde business terecht gekomen.

Terug naar de bruiloft. Rob en ik moesten zelf ons onderkomen voor de nacht betalen. Omdat wij tamelijk armlastig waren werd dit een soort gedegenereerd pension met de uitstraling van een dierenasiel. Wij inspecteerden de kamer waar een oud koperen ledikant stond met een gehaakt spreij. We gingen er even op zitten en stortten bijna direct achter over. Onder het, dunne, matras was een marien kolder achtig spiraal aanwezig met de veerkracht van een onderbroek zonder elastiek. Maar ja geen gezeur we hadden een feest voor de boeg.

Dat vond plaats in een typisch Brabantse uitbating. Een café met daar achter een zaal voor festiviteiten. We waren een van de eersten en keken rond. Er waren diverse lange tafels met stoelen er omheen. Het bevreemde ons dat er op elke tafel een aantal geopende flesjes bier stonden die ondertussen niet echt koud meer waren. We namen er een.

Het gebruikelijke ceremonieel begon uiteindelijk met onder andere het voorlezen van gedichten en zingen van eigen teksten op bestaande muziek.

Hierna begon al snel de polonaise. We kregen door dat de lege flesjes niet werden aangevuld.

Wij kregen echter ook door dat het café via twee aanwezige deuren te bereiken en te verlaten was. Wij mengden ons, in uniform trouwens, tussen de zingende polonaise gangers. Af en toe, wanneer wij voorbij een van de bewuste deuren kwamen verlieten wij stiekem de rij en gingen het café in. De tap baas zag ons wel zitten en zat al gauw ook in het complot. We namen dan snel een biertje en mengden ons via de andere deur weer onder de feestgangers.

Daar er frequent de polonaise werd opgestart kwamen wij aardig aan onze trekken. Toen het tempo een beetje afnam hebben wij zelf ook af en toe het initiatief tot deze primitieve dans genomen. Maar aan alles komt een eind.

Zo ook aan dit feest. We hoefden niets te betalen, dus ik ben “bang” dat om onze diverse uitstapjes op Dirk zijn conto zijn gekomen.

We begaven ons, toch voldaan, te bedde. Nu stond het verschil in gewicht tussen Rob en mij ongeveer 1 op 2. Ik was nog super slank van Curaçao, maar Rob was hét voorbeeld van een maritiem peervormig figuur en dan XL. Hij veroorzaakte vanwege het slappe spiraal een duinvallei in onze stee van enkele decimeters diep. Toen ik in slaap viel rolde ik dan ook tegen hem aan. Hij duwde mij nors weg, maar soms werd ik weer door de slaap overmand en het gebeuren herhaalde zich.

Op een gegeven moment werd hij echt kwaad en betichtte mij van een geaardheid die ik zeker niet bezat. Ik heb de rest van de nacht half wakend doorgebracht op de uiterste zijkant van het bed. Toen ik op stond, bewoog ik mij als een wandelende tak die net bespoten was met insecticide.

We keerden weer terug naar Valkenburg. Er werd niet meer over het laatste gesproken. Wel over de “POLONAISE!!!!!”

Quelle: Deutsche Fotothek

Aan het kapsel en de kleding van de dames te zien vermoedelijk de zelfde tijd.